

Ketouvim (hagiographes) - Lamentations

Chapter 2

- 2,1 איכה יעיב באפו אדני, את-בת-ציון--השליך משמים ארץ, תפארת ישראל; ולא-זכר הדם-נגליו, ביום אפו. {ס}
- 2,2 בלע אדני לא (ולא) חמל, את כל-גאות-יעקב--הרס בעברתו מבצרי בת-יהודה, הגיע לארץ; חלל ממלכה, ושריה. {ס}
- 2,3 גדע בחר-אף, כל קרן ישראל--השיב אחר ימינו, מפני אויב; ויבער ביעקב באש להבה, אכלה סביב. {ס}
- 2,4 דבר קשתו באויב, נצב ימינו כצר, ויהרג, כל מחמד-עין; באהל, בת-ציון, שפך באש, חמתו. {ס}
- 2,5 היה אדני באויב, בלע ישראל--בלע כל-ארכמותיה, שחת מבצרי; וירב, בבת-יהודה, תאניה, ואניה. {ס}
- 2,6 ויחמס כגן שכו, שחת מעדו; שכח יהוה בציון מועד ושבת, וינאץ בזעם-אפו מלך וכהן. {ס}
- 2,7 זנח אדני מזבחו, גאר מקדשו--הסגיר ביד-אויב, חומת ארכמותיה; קול נתנו בבית-יהוה, כיום מועד. {ס}
- 2,8 חשב יהוה להשחית, חומת בת-ציון--נטה קו, לא-השיב ידו מבלע; ויאבל-חל וחומה, יחדו אמללו. {ס}
- 2,9 טבעו בארץ שעריה, אבד ושבר בריחיה; מלכה ושריה בגוים, אין תורה--גם-וביאיה, לא-מצאו חזון מיהוה. {ס}
- 2,10 ישבו לארץ ידמו, זקני בת-ציון--העלו עפר על-ראשם, חגרו שקים; הורידו לארץ ראשן, בתולת ירושלים. {ס}
- 2,11 כלו בדמעות עיני, חמרמרו מעי--נשפך לארץ כבדי, על-שבר בת-עמי; בעטף עולל ויונק, ברחבות קריה. {ס}
- 2,12 לאמתם, יאמרו, איה, דגן ויין: בהתעטפם כחלל, ברחבות עיר--בהשתפך ופשם, אל-חיק אמתם. {ס}
- 2,13 מה-אעידך מה אדמה-לך, הבת ירושלים--מה אשוא-לך ואנתמך, בתולת בת-ציון: כי-גדול פים שברך, מי ירפא-לך. {ס}
- 2,14 גביאין, חזו לך שוא ומפל, ולא-גלו על-עונך, להשיב שבתך (שבותר); ויחזו לך, משאות שוא ומדוחים. {ס}
- 2,15 ספקו עליך כפים, כל-עברי דרך--שרקו וינעו ראשם, על-בת ירושלים: הזאת העיר, שיאמרו כלילת יפי--משוש, לכל-הארץ. {ס}
- 2,16 פצו עליך פיהם, כל-איבין--שרקו ויחרקו-שן, אמרו בלענו; אך זה היום שקוינהו, מצאנו באינו. {ס}
- 2,17 עשה יהוה אשר זמם, בצע אמרתו אשר אזה מימי-קדם--הרס, ולא חמל; וישחמ עליך אויב, הרים קרן צבין. {ס}
- 2,18 צעק לבם, אל-אדני; חומת בת-ציון הורידו כנחל דמעה, יומם ולילה--אל-תתני פוגת לך, אל-תדם בת-עינך. {ס}
- 2,19 קומי רני בליל (בלילה), לראש אשמרות--שפכי כמים לבך, נכח פני אדני; שאי אליו כפיך, על-נפש עולליך--העטופים ברחב, בראש כל-חוצות. {ס}
- 2,20 ראה יהוה והביטה, למי עוללת כה: אם-תאכלנה גשים פכים עללי טפחים, אם-יהרג במקדש אדני כהן ונביא. {ס}
- 2,21 שבו לארץ חוצות בער וזקן, בתולתי ובחורי בפלו בחרב; הרגת ביום אפך, טבחתי לא חמלתי. {ס}
- 2,22 תקרא כיום מועד מגורי מסביב, ולא היה ביום אף-יהוה פליט ושריד: אשר-טפחתי ורבייתי, איבי כלם. {פ}